

gælde som Pas til Fribefordring paa Statsbanerne. Jeg tror ikke, ret mange vilde finde det urimeligt i Betragtning af den meget lille Løn, Soldaterne faa, at de ogsaa fik Fribefordring, naar de fik Orlov fra Garnisonsbyen til den By, Orlovsbeviset var udstedt til.

Jeg tillader mig derfor, at rette den Henstilling til det ærede Finansudvalg og den højtærede Minister, at overveje, om Forholdet ikke kunde ordnes paa denne Maade, og jeg tror der er saa meget mere Grund til nu, atter, at tage denne min gamle Henstilling frem, som, saa vidt jeg erindrer, den højtærede Krigsminister ved Finanslovens første Behandling ogsaa omtalte det ønskelige i, at Orlovsbeviser ogsaa kunde gælde som Fripas paa Banerne. Jeg tror ikke, der kunde være noget til Hinder for en saadan Ordning, selv om end denne vedrører forskellige Grene af Administrationen. I hvert Fald kunde man ordne det, med Statsbanerne paa samme Maade, som det efter Betænkningens Nr. 131 er ordnet for de Elever, der ere paa Hærens Elevskole, nemlig at der udbetales en Sum aarlig til Statsbanerne for at befordre dem til deres Hjem i Ferierne. Der maatte ogsaa kunne bevilges en Sum til Statsbanerne for at befordre Soldaterne baade ved deres Indkaldelse, Hjemsendelse og naar de have erholdt Orlov. Jeg vil nu haabe, at der i alt Fald kommer noget ud af det Samraad, som er omtalt i Betænkningens Nr. 69, og jeg vil meget ønske, at min anden Henstilling ogsaa maatte blive taget til Følge.

Rørdam: Jeg skal tillade mig at rette en varm Tak til den højtærede Justitsminister og Finansudvalget for Bevilningen af 87,000 Kr. til Nationalforeningen til Tuberkulosens Bekæmpelse. Det er et Bidrag, Nationalforeningen modtager med den allerstørste Glæde, og som i væsentlig Grad vil støtte den i dens Bestræbelser. Det har glædet mig meget, at dette Bidrag er vedtaget enstemmig i Finansudvalget. Jeg skal ikke her udtale mig om Nationalforeningens Bestræbelser i det hele, men kun konstatere det glædelige Faktum, at denne Forening har en stedse stigende Tilgang af Medlemmer og stedse forøget Kontingent, saa at de Spaadomme, der i sin Tid lød om, at denne Forenings Opgave var noget, der kun straks kunde skabes Begejstring for, senere vilde Folk falde fra, i høj Grad ere gjorte til Skamme. Jeg haaber, at selv om Foreningen faar Statstilskud, ville dog de private Bidrag

flyde ind i lige saa stort Maal som hidtil, thi det er nødvendigt for en saadan Forening, naar den skal udrette det, den skal, at have ret store Midler at virke med.

Jeg skulde hermed have sluttet, hvis ikke det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) havde udtalt sig om denne Sag med nogle Ord, som jeg er nødt til at imødegaa. Det ærede Medlem gjorde sig først og fremmest skyldig i en meget væsentlig Fejltagelse, naar han sagde, at de Priser, der tages paa Nationalforeningens Sanatorier, ere i væsentlig Grad højere end Priserne paa Boserup Sanatorium. Der betaales den samme Pris. Patienterne paa Nationalforeningens Sanatorier betale 1 Kr. 20 Øre om Dagen, hvilket er det samme som det, der betaales paa Boserup Sanatorium. Jeg kan forstaa, hvorledes det ærede Medlem er kommet til denne Fejltagelse. Der staar nemlig i Skrivelsen fra Justitsministeren, at Prisen pr. Sygedag er beregnet til 3 Kr. for voksne og 2 Kr. for Børn. Men hvad det vil sige, ved det ærede Medlem jo som Medlem af Kommunalbestyrelsen. Det er ikke det, Patienterne betale. En Sygedag paa Københavns Hospitaler koster Hospitalerne og Kommunen betydeligt mere end Patienterne betale, og det er ligesaa her. En Sygedag koster Nationalforeningen 3 Kr. om Dagen, men Patienterne betale kun 1 Kr. 20 Øre, Resten, 1 Kr. 80 Øre, giver Nationalforeningen Patienterne i Tilskud. Der er altsaa ingen Forskel, paa Priserne paa Boserup Sanatorium og Nationalforeningens Sanatorier; Patienterne ere stillede lige. (K. M. Klausen: Ogsaa Sygekassernes Patienter?) Ja, Sygekassernes Medlemmer ere, siden Nationalforeningens Sanatorier have faaet Anerkendelse, stillede paa samme Maade. De betale 60 Øre om Dagen, saafremt Sygekasserne give et Tilskud af 60 Øre, men det er jo noget, Nationalforeningen ikke kan tvinge dem til. Det er netop, fordi Nationalforeningen har faaet denne Anerkendelse af Staten for sine Sanatorier, at disse nu ere stillede lige med de kommunale Hospitaler ogsaa over for Sygekassernes Medlemmer. Der er altsaa ingen Grund til at gøre Nationalforeningen nogen Bebrejdelse i den Retning.

Jeg kan i øvrigt slutte mig til det ærede Medlem, naar han mente, at Nationalforeningen ikke burde have Eneret paa Kampen mod Tuberkulosen. Det har den heller aldrig ønsket. Men naar det ærede Medlem mente, at det havde været overordentlig meget bedre, hvis vi i sin